

Under -17 KHO-KHO Participants

No	Name of Students
1	Siddharth R Mishra(Std 8)
2	Deep A Solanki(Std 8)
3	Anurag B Shikharva(Std 8)
4	Chota Raja Thakur(Std 9)
5	Om S Gond(Std 7)
6	Vaibhav Patel(Std 9)
7	Dhruv M Parmar(Std 9)
8	Yogesh N Chaudhari(Std 9)
9	Rohit R Prajapati(Std 9)
10	Vansh M Bhoyla(Std 9)
11	Suraj U Chauhan(Std 8)
12	Auysh U Chauhan(Std 9)

No	Name of Students
1	Virja K Jani(Std 9)
2	Tashi S Rana(Std 9)
3	Priya T Yadav (Std 9)
4	Zheel K Maheta(Std 9)
5	Harshita N Saraswat(Std 9)
6	Tisha L Chanawala(Std 9)
7	Kinjal V vasava(Std 8)
8	Khushi A vasava(Std 8)
9	Jiya A Pandye(Std 9)
10	Priya B Chauhan(Std 9)
11	Suhana S Besoi(Std 8)

Nobody Will Remember:

People Will Remember:

રતન ટાટા

હું તમારો ચહેરો યાદ કરવા માંગું છું. જેથી જ્યારે હું તમને સ્વર્ગમાં મળીશ ત્યારે તમને ઓળખી શકું અને ફરી એકવાર તમારો આભાર માની શકું જ્યારે ભારતીય અબજોપતિ રતનજી ટાટાને રેડિયો પ્રસ્તુતકર્તા એ ટેલિફોન ઇન્ટરવ્યુમાં પૂછ્યું? સર જ્યારે તમે જીવનની સૌથી ખુશીની ક્ષણ મળી ત્યારે તમને શું યાદ છે? રતનજી ટાટાએ કહ્યું : હું જીવનમાં ખુશીના ચાર તબક્કામાંથી પસાર થયો છું અને આપને મને સાચા સુખનો અર્થ સમજાવો.

પ્રથમ તબક્કો : સંપત્તિ અને સંસાધનો એકઠા કરવાનો હતો પણ આ તબક્કે મને જોઈતું સુખ મળ્યું નથી.

બીજો તબક્કો : કીમતી વસ્તુઓ એકત્ર કરવાનો પણ મને સમજાયું કે આ વસ્તુની અસર પણ ક્ષણિક હોય છે અને કિંમતી વસ્તુઓની ચમક પણ લાંબો સમય ટકતી નથી.

ત્રીજો તબક્કો : મોટો પ્રોજેક્ટ મેળવવાનો તે સમયે મારી પાસે ભારત અને આફ્રિકામાં ડીઝલનો ૮૫% પુરવઠો હતો. હું ભારત અને એશિયાની સૌથી મોટી સ્ટીલ ફેક્ટરીની માલિક પણ હતો. અહીં પણ મને એ સુખ નથી મળ્યું જે મેં ધાર્યું હતું.

ચોથો તબક્કો : જ્યારે મારા એક મિત્ર એ મને કેટલાક અપંગ બાળકો માટે વ્હીલચેર ખરીદવાનું કહ્યું લગભગ ૨૦૦ બાળકો એક મિત્રના કહેવાથી મેં તરત જ વ્હીલચેર ખરીદી પરંતુ મિત્રે આગ્રહ કર્યો કે હું તેની સાથે જાઉં અને બાળકોને વ્હીલચેર સોંપી દઉં હું તૈયાર થઈને તેની સાથે ગયો ત્યાં મેં આ બાળકોને મારા પોતાના હાથે આ વ્હીલચેર આપી. મેં આ બાળકોના ચહેરો પર ખુશીની એક વિચિત્ર ચમક જોઈ મેં તે બધાને વ્હીલચેરમાં બેસતા, ચાલતા અને મજા કરતા જોયા. એવું લાગતું હતું કે (રતન ટાટા પોતે) તેઓ કોઈ પિકનિક સ્પોટ પર પહોંચ્યા હતા જ્યાં તેઓ વિજેતા ભેટ વહેંચી રહ્યા હતા. મેં મારી અંદર વાસ્તવિક આનંદ અનુભવ્યો જ્યારે મેં ત્યાં થી જવાનું નક્કી કર્યું ત્યારે એક બાળકે મારો પગ પકડી લીધો મેં ધીમે ધીમે મારા પગ છોડાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો પરંતુ બાળકે મારા ચહેરા તરફ જોયું અને મારા પગને જકડી રાખ્યા મેં ઝૂકીને બાળકને પૂછ્યું...? તમને બીજું કંઈ જોઈએ છે...? આ બાળકે મને જે જવાબ આપ્યો તેમનાથી મને માત્ર આઘાત જ લાગ્યો નથી પરંતુ જીવન પ્રત્યેનો મારો દૃષ્ટિકોણ પણ સંપૂર્ણપણે બદલાઈ ગયો આ બાળકે કહ્યું હું તમારો ચહેરો યાદ કરવા માંગું છું જેથી જ્યારે હું તમને સ્વર્ગમાં મળીશ ત્યારે હું તમને ઓળખી શકું અને ફરી એકવાર તમારો આભાર માની શકું.

